



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

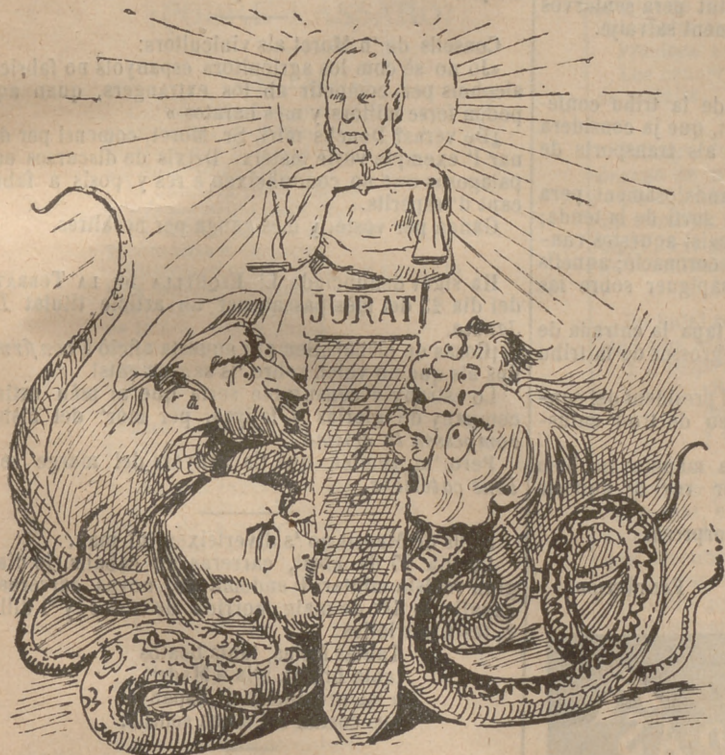
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

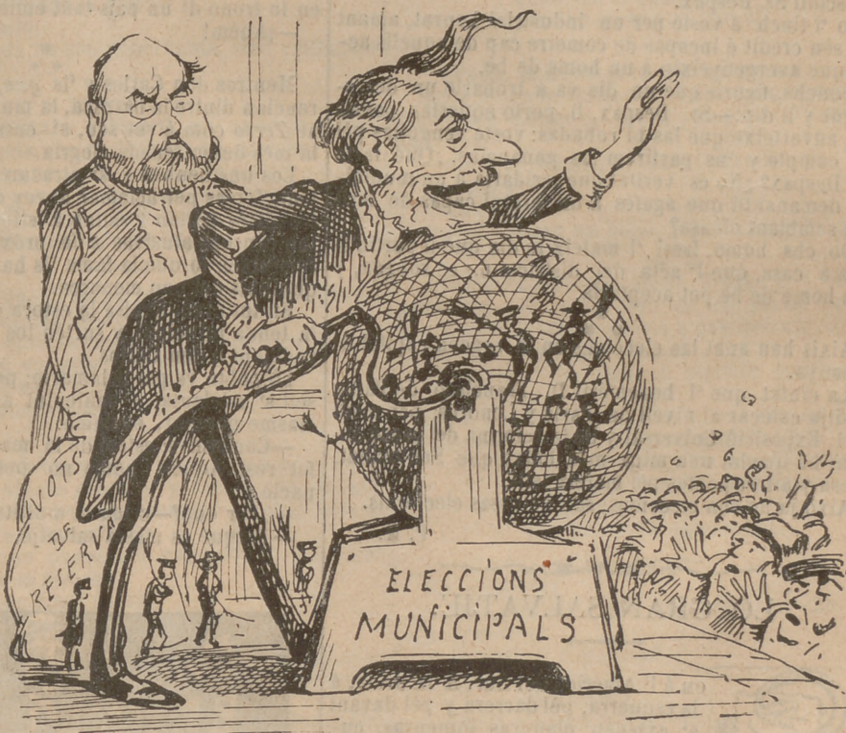
ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50.

COSAS DE LA SEMANA.



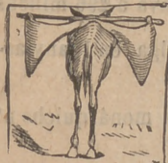
Serps que mosseguéu la llima, prou hi deixaréu las dents.



¡Bola vá!



BATUSSAS ELECTORALS.



INCH la taula plena de cartas donant-me compte dels escándols, atropellos e indignitats que s' han comés ab motiu de las últimas eleccions municipals, y estich que no sé per quin cap girarme.

Ab lo que se 'm comunica podria omplir vuit ó déu CAMPANAS, y encare 'm faltaria puesto.

La podridura que va comensar per la cima, ha arribat á las últimas arrels del arbre. En materias electorals, avuy dia qualsevol alcalde borrego sab fer la competencia al més pintat ministre de la Governació.

Ab la mateixa facilitat, ab la mateixa barra ab que aquest fabrica una majoria de diputats, l' últim alcalde del últim poble fabrica un ajuntament y 's posa ell al davant de la colla. Las industrias s' han aumentat; n' hi ha una de nova, la industria de elaborar ajuntaments, aixis com també hi ha un nou ofici, l' ofici de regidor.

Ofici que no deixarà de tenir las sévas ventatjes y fins las sévas ganguetas, si considerém l' empenyo ab que se solicita y fins las indignitats que 's cometen per obtenirlo.

Y aixó que segons la ley lo cárrech es gratuit. Pero feta la ley, feta la trampa.

A Barcelona las eleccions han sigut deliciosas, com sempre.

Tothom sab que las llistas están plenas de defectes: la majoria dels electors no hi constan y 'ls que com á tals hi figuran, son gent desconeguda, imaginaria, sense existencia real.

Qui posseheix las llistas y las cédulas sobrants y disposa ademés de las brigadas municipals, tè la pae-

lla pèl mánech, y qui tè la paella pèl mánech, tè l' ajuntament á la butxaca.

Aixis y tot ha bastat una petita sombra de oposició per part dels possibilistas, perque 'l ciutadá benemérit de las patillas, tremolés sobre del seu pedestal de gloria.

En los colegis ahont no hi ha hagut la més mínima oposició, á pesar d' estar deserts tot lo dia, han sortit de las urnas centenars y hasta milers de candidaturas. En aquells en que las mesas estavan sisquiera intervingudas, las candidaturas que sortian, no arribavan á la dotzena.

En lo colegi 10 (carrer d' Amalia) los republicans portavan en los dos dias primers una grossa majoria. Arriba 'l tercer dia y 's presenta una patuleya de disfressas. De setanta á cent homes mal carats, punxa-sarrias, empedradores, Xanxas y Gutierrez... En fi, l' estat major de D. Francisco de Paula.

Qualsevol que hagués vist aquell conjunt de tipos y li haguessen dit qu' eran las classes contribuyents de Barcelona, hauria apretat á corre.

Objecte de aquells estafermos: apoderarse de l' urna. Pero van trobarse ab l' enérgica resistencia dels

Lo més de setembre no està encara decidit ahont lo passarà la Cort.

Los tenedors de la *deuda* están furiosos contra en Puigcerver, ab motiu de imposarlos un hú per cent de contribució sobre 'ls interessos que percibeixen del Estat.

Alguns suscriptors me preguntan:—¿Y á la CAMPANA DE GRACIA qué li sembla? ¿Podriam coneixe l'opinió de LA CAMPANA DE GRACIA?
Ab molt gust.

La qüestió aquesta es com las monedas, tè cara y creu.

Cara: L'argument que feya un tenedor. Jo soch un comerciant, firmo un pagaré y vaig renovantlo, pagant, per exemple, cent duros de interés. Un dia se 'm presenta 'l tenedor á cobrarlos; jo n' hi entrego 99, y apuntantli una pistola al pit li exigeixo que 'm firmi recibo dels 100.

Lo simil es exactissim.

Creu: Tothom á Espanya contribueix á las cargas del Estat en proporció á la seva fortuna ó á las utilitats que realisa.

Paga 'l propietari, que moltas vegadas no pot cobrar los lloguers; 'l agricultor, encare que perdi la cullita; 'l industrial, per més que sufreixi quiebras y crisis... ¿Per qué no ha de pagar lo rentista?

Reflexió práctica:

Lo trist de tot aixó, es que tant si paga com si no paga, 'l Hisenda espanyola no surtirá de apuros, ni 'l país realisarà 'l més minim benefici.

Com mes tè la mar mes brama.

Y 'ls ministros d' Hisenda, com més recaudan, més s' endarrereixen.

¡POBRE LÁSSARO!

(IMITACIÓ)

Curt de nas, sense malicia y arribat a un fanatot, diu reneus y tira càlculs un desgraciat elector.

L'home ia maia carota y 'l fanal brilla molt poch.

Es de nit, passen serenos y comensa á fer calor.

Entre sas mans, 'l home aguanta una especie de librot

que, segons diu la cuberta,

es la *Lley* que la nació tè,

perque puga regirse en materia d' elecciones.

Ja 'l elector obra 'l librot,

ja 'l llegeix ab atenció,

ja gira planas y planas,

ja torna á llegirne un tros,

sempre dihent parau as lletjas y llensant exclamacions.

Als seus peus hi tè un recibo qu' es de la contribució.

Se senten rumors de guras, escombria y res y burots,

que venen fent la gran broma parlant de las elecciones.

Lo nostre home se enretira,

alsa 'l cap, arronsa 'l coll y pega cossa al recibo que se 'n va qui sab ahont.

Dirigeix la vista al librot de la lley; pero 'l librot no fa més que recordarli sa espantosa situació:

veu passa altra volta guras y s' assenta mitj plorós.

—«Vint anys de trampas!» (exclama.)

«Vint anys!» y ab indignació trinxá la lley en mil micas,

no poguent trinxá als autors.

—«Ja en temps de don Amadeo (murmura) vaig ser dels pochos que en las elecciones van veures»

»privats del dret d' elector.

»Tenia trenta anys de passo,

»pagava contribució,

»y á pesar d' aixó, aquells murrís van deixarme sense vot.

»Varen continuá estafantmel en las següents elecciones:

»quan va tornar don Alfonso van donarme com á mort

»y 'm van borrar de las llistas sense atendre observacions.

»Vè en Sagasta, jo reclamo,

»probant que soch viu, sá y bo,

»y 's riuhen de mi á mas barbas birlantme altre cop lo vot.

»Torna en Cánovas y tornan á suprimir lo mèu nom;

»puja altra volta en Sagasta y no 'm deixan sè elector...

»Y ara que á copia d' empenyos, y crits y lamentacions

»m' inclouhen per fi á las llistas, per votá igual que tothom,

»resulta que un tal *Gutierras*
»un gura de mala mort,
»vota en comte mèu, fent veure
»qu' ell es jo y que jo no ho soch.
»Si d' aixó no se 'n diu farsa,
»que li busquin millor nom.
»Los municipals me prenen
»lo mèu dret; pues com hi ha món
»ara que 'n veig una colla
»haig de probals qui soch jo.»

Y tal dit tal fet: s' agafa ab un que passa allí á prop, li venta una plantofada, 'l altre s' hi torna com pot, ne venen més, sonan pitos, compareixen polissons, gent de la ronda y serenos, y amarrant á aquell furios, me 'l portan al calabosso atipantlo de bastó.

La lley electoral plora y ab sos gemechs y sos plors sofoca las parauladas, y crits y malediccions d' aquell elector de pega... ¡imatje de la Nació!

C. GUMA.



N Maura, diputat fusionista, censura al conservadors porque quan governavan prohibian que 'ls periódichs se pregonessen pels carrers.

Salta en Cánovas y diu: «Perque era perillós per las institucions.»

Las institucions en mans dels conservadors sempre están en capella.

L' ayre que fa un venedor de periódichs pregonant lo titol de lo que ven, pot ocasionals'hi un costipat, una malaltia, tal vegada la mort.

Preciosa confessió.

Los conservadors no son governants, sinó vetlladors de malalts.

Prompte 's publicarà á Madrid un nou periódich órgano de 'n Martos que 's titulará *El Mundo*.

No faltaria més que se 'n publiqués un altre titulat *Lo Dimoni*, y un tercer titulat *La Carn*, objectiu principal de la gent sagastina, y tindriam los tres enemichs de l' ànima al servey dels fusionistas.

En Pidal sosté que 'l poder judicial no es tal poder, sinó una branca del poder executiu.

Y li respon ab molt salero un periódich liberal:

«Será si vol una branca pero 'ls neos la desfullan y la transforman en tranca.»

Al Grao (Valencia) acaba de cometres un horrible assassinat, y en alguns cassinos y circols de aquella capital s' han obert suscripcions per recompensar al que descubreixi als assassins.

Pero escoltin ¿no paguem á una policia numerosa?

Donchs ¿qué fá la policia?

—Qué volen que fassi: cobra.

Contra certas espatotxadas del sagristá Pidal, protesta la majoria del Congrés, y 'l home de las honradas massas, se quadra y exclama cridant:

—«Per dominar los vostres rumors m' ha donat Dèu aquesta véu tant forta.»

Fassin una prota. Portin un ruch al Congrés, enseyntli una burra y 's posará á bramar.

Y resultarà que Dèu li haurá donat una véu més forta encare que la de 'n Pidal.

Declaracions del Sr. Alonso Martinez:

«Jo crech que si no 's va transigint poch á poch ab las ideas democráticas, no es possible en Espanya la monarquia, y ara menos que may.»

Diu qu' en aquell moment se sentia en la Plassa de las Corts una véu que cantava:

«Ni contigo, ni sin ti tienien mis penas remedio; contigo porque me matas, y sin ti porque me muero.»

Gran noticia.

Lo rey D. Alfonso XIII comensa á treure las dents.

Aixó no son punts suspensius: son sigrons.

En Pidal va llensar contra 'l Jurat tota la baba reaccionaria.

En Silvela, en cambi va dir que si 'ls conservadors lo trobavan restablert, lo respectarian, quan pujaria al poder.

Avants de pujarhi, es precis qu' en Pidal y en Silvela 's posin d' acort.

—Y mentres tant, asséntinse, que aixó va llarch.

Lo Purgatori está sense llogaters, ho sè de bona tinta.

Pío IX, en 1856 va establir una indulgencia *plentissima* que 's guanya resant sis pare-nostres y altras tantas ave-marias.

Dinóu personas (son càlculs del *Resúmen* de Madrid) aplicant aquesta indulgencia á las ànimas del Purgatori poden treure'n 10,121, ó siga duas més que 'ls catòlichs que se suposa que moren cada dia.

Donchs si una persona sola 's pren la pena de fer aquest exercici vint vegadas al dia, resultarà que á la nit, avants de anarse'n al llit, haurá vuidat completament lo Purgatori.

Reproduheixo aquests datos no perque m' interessin poch ni molt, sinó per veure la cara que farán alguns capellans quan los llegeixin.

Lo dia que tothom s' espavili, adèu missas, adèu sufragis, adèu absolts... S' haurá apagat lo foc del purgatori que fa bullir l' olla de las rectorias.

Lo Papa 'ns estima molt y per demostrárnos'ho, permet que en lo successiu poguem continuar menjant carn tots los divendres y dissaptes del any.

S' entén, mediant l' adquisició de la butlla.

¿Y 'ls que no tingan carn, que son la majoria dels espanyols?

Francament, fet y fet, jo crech seria millor expedir una butlla per no fondre greix.

¿Vols que 't conti aquí la historia dels polítichs espanyols? Com que la sè de memoria, te la contaré, si ho vols. Predican ab molt salero, gronxan al poble oprimit, y quan son al candellero... s' olvidan de lo que han dit.

—«Papá, la mèva germana 'm pega.» Aquí tenen la sintesis del discurs pronunciat aquest dia en plé Congrés, pèl diputat per Vendrell senyor Cañellas.

—«Senyor ministre, *La Opinión* de Tarragona m' injuria.»

¡Pobre xicot!

Que li dongan un bobó, y que 'l treguin á passejar.

Avants *La Opinión*, lo Sr. Torres y 'l Sr. Cañellas eran tota una cosa; pero fá un quant temps que no s' entenen. Avants estavan á partirse un pinyó; ara no 's parteixen més que *pinyas*.

Lo diable s' ha ficat en aquella provincia, ahont tothom tira pèl sèu costat.

Si un amic fidel tenia en Torres era en Cañellas; si un protector decidit tenia en Cañellas era en Torres.

Y ara en Canyellas y en Torres empunyan tots dos las porras; y ara en Torres y en Cañellas van tots dos á tamborellas.

En la Rambla:

—«El *Liberal!*... ¡El *Imparcial!*... ¡La *Regencial!* ¡La *República!*»

—«Quant la *Regencia?*»

—«Cinch céntims.»

—«Y la *República?*»

—«Cinch céntims també.»

—«Ja veurás, preu per preu, donam *La República*.»



Entre amichs:

—«Cóm se compren, Enrich, que tenint una dona com un pom de flors, vajas sempre en busca de novas conquistas?»

—«Qué vols ferhi, noy!... Las donas casadas me carregan.»

A un candidat á Diputat á Corts que 's presentava en todas las elecciones y en todas lo derrotavan, li deya un elector:

—«Sab lo que 'l pert á vosté? la falta de franquesa.»

—«Vol dir?»

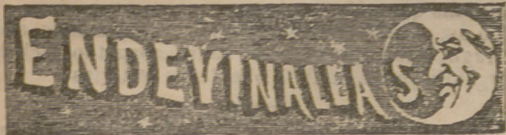
—«Si, senyor, sí. Perque vamos á veure: si avuy per demá arribés al Congrés ¿en quins banchs se sentaria? En los de la dreta, en los de l' esquerra ó en los del centro?»

—«Home, si vol que li siga franch, á fi de no agraviar á ningú, procuraria seure un ratet á cada puesto.»



A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-nas-tró.
2. ANAGRAMA.—Tip-Pit.
3. TERS DE SÍLABAS.—PES SE TA
SE RA PI
TA PI AS
4. GEROGLÍFICH.—Cinch pessetas fan un duro
Han endevinat las quatre solucions, los ciutadans Musiquetas, Torero d' hivern, J. Roca y Joaquim Sauri; n' han endevinadas 3, Fill del Viñolas y J. Mazzantini; 2, Pau Pich y Poch y 1 no més, Un Feligrés y Campanar.



XARADA.
Consonant la primera es
y una vocal la tercera.

primera á dos equival:
es animal tres-primera.
Una dos-inversa tres
pot tornar á una total.

SALDONI DE VALLCARCA.

ANAGRAMA.

Ja que avuy es Sant Marsal,
pots fé un poch de tot, Eloy,
perque 's queda á diná 'l noy
de la senyora Total.

JOAQUIM SAURI.

CONVERSA.

—Hola, amich Peret, ¿ahont vas?
—Cap á treballar, Martí.
—¿No fas de sabater?
—Sí.
—Ay, ay ¿á quin carré estás?
—Extranyo, home, que tú aixó
me preguntis.
—¿Y per qué?
—Perque ara aquí 'l carré
l' acabém de dir tú y jo.

SOGI DEL VALLESÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

TABERNA DE LA SILA.

Formar ab aquestas lletres lo titol de un drama ca-
talá.

D. C.

GEROGLÍFICH.

××
DIG
OO L OO
K
I A II

DIUMENJE XENITO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Ac. Sulfúrich, Fill del Viñolas, Picadó, C. Felp, Pa-
perines, Un principiant, Manuel Vila, P. F. y Llenzol, A. Palleja,
Nas de Rectó, Joseph Abril, A. Alacaya, Nas de Fura, Adolfo Camps
y Bugadera de Cardedéu: Lo que 'ns envian aquesta senmana no
' per casa.

Ciutadans Noy de Sarriá, Noy Gran, J. Mazzantini, Romá Espinat,
P. R. de Olot, Joaquim Sauri, J. Roca, Masquefi, J. Ramon, Cata-
rina, Torero d' hivern, Musiquetas, Un Monument, Un Meritori,
Frasquelillo, J. Masó, Un Tonto, Pepe Hilo y P. Talladas: Publica-
rém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá D. C.: Gracias per l' envió de aforismes: pero son ja
molt coneguts.—Ramonet R.: Esta molt bé.—Norma R.: L' article
hauria de arreglar-se.—J. Baucells Prat: Envihi alguna altra cosa.
—J. Got Anguera: La poesia esta molt bé.—Pallaringas: Insertarém
dos cantarelles.—P. Pons: Ja sab vosté que no es costum de cap pe-
riódich, retornar los originals que 's reben.—Pepin: L' article es
molt incorrecte.—Angel Garcia: Los versos son facilis de forma;
pero 'l fondo no té gran sustancia.—Aguileta: Insertarém una part
de lo que 'ns remet.—Enrich Daunis: La poesia esta ben versificada;
pero no hi trobém lo compte.

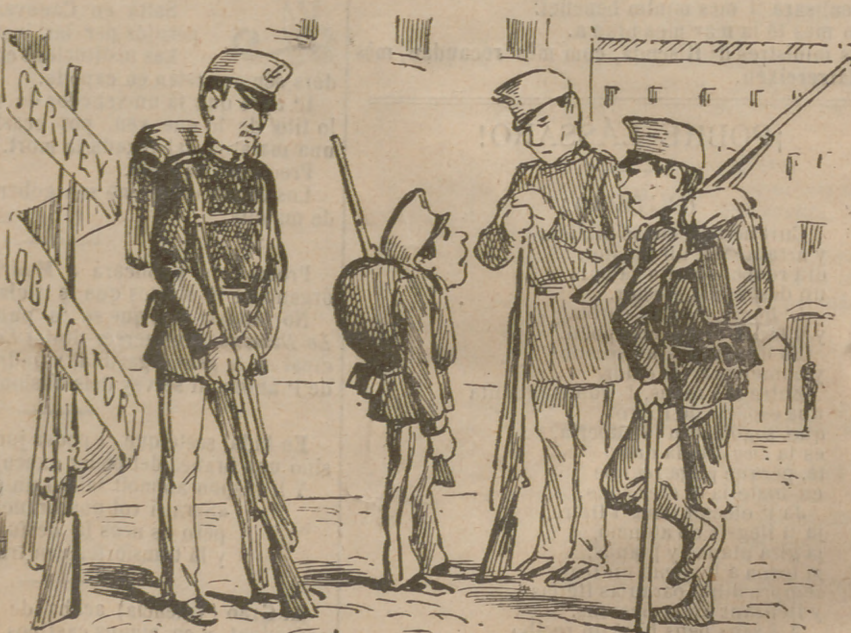
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

SERVEY MILITAR OBLIGATORI.



—Y donchs, Sra. Tuyas ¿quin ofici vol donarli al seu fill?
—¿Ofici? Cap Aixis com aixis ha de ser soldat tota la vida.



Tots los espanyols estarán obligats á servir.... pero sobre tot los pobres.



Los richs, que pujan pagarse l'
uniforme, ab un any quedarán en
paus.



Y farán lo servey molt descan-
sadament.



Y quan ploqui se 'ls permetrá
portar paraygua.



Y perque no 's fastidihin, al
cuartel deixarán entretenirlos.